

Kā es sargāju Latviju?

Darba autors:

Dāvis Daniels Kursiņš

Es neesmu dzimis šodien. Es piedzimu kopā ar Latviju. Mūsu sirdis sit vienotā ritmā. Mūsu dzīves met vienotus līkločus. Mēs stāvam nomodā viens par otra brīvību, mēs sargājam viens otra sapņus. Mēs esam Latvija.

„Celties! Vienā rindā stāties!”

Bārdaini vīri vienkāršās drēbēs pulcējas mežā ap ugunskuru. Rokās zobeni, sirpji un izkaptis, acīs- apņēmība un spīts. Es skatos, kā viņu virsaitis dod rīkojumus par gaidāmo kauju. Rīt dodamies cīņā pret iekarotājiem, kuri ar krusta zīmi nāk pakļaut manu tautu. Es zinu- mūsu spēki ir vāji, nav vienoti. Es zinu- mēs zaudēsim šinī kaujā. Septiņus garus gadsimtus būsīm paverdzināti. Paverdzināti, bet ne pakļauti. Es sargāšu Tevi, Latvija, visu šo tumšo laiku, kad spaidī un vaidī, posts, mēris un klausu darbi piepilda manu zemi – aijāšu villainēs, stāstīšu pasakas, dziedāšu tautasdziesmas. Es iesaistīšos pretošanās kustībās, kopā ar jaunlatviešiem vērsīšos pret latviešu sociāli ekonomisko apspiestību, iesaistīšos revolūcijās- izmantošu ikvienu iespēju, lai tuvinātu tavu brīvību. Es dziļi sirdī glabāšu tavu neatkarību, cerību uz brīvību.

„Vienā rindā stāties! Līdzināties!”

„Kareivji! Latvju zēni! Uz priekšu! Par brīvu Latviju” Mēs skrienam pa sniegu, pa kupenām, pa aizsalušām tīrelpurva dūkstīm – uz priekšu! Par brīvu Latviju! Es jūtu kā apkārt spindz lodes, krīt mani kauju biedri, bet mēs neapstājamies, jo esam vieni un paļauties varam tikai uz sevi. Ceļa atpakaļ nav. No šīm kaujām ir atkarīga mūsu neatkarība. Es zinu, ka šoreiz mēs uzvarējam. Mēs izcīnījām tēvzemei brīvību un neatkarību. Kādu laiku mēs būsīm paši kungi savā zemē. Es nosargāju Tevi, Latvija! Lai pirmās brīvvalsts laikos tu veidotos par spēcīgu un ekonomiski neatkarīgu valsti. Šinī laikā Latvijā strauji attīstījās tautsaimniecība, mēs kļuvām atpazīstami pasaulē.

„Līdzināties! Mierā!”

„Vīri! Mūs pakļaut ar viltu un saldiem solījumiem nāk sarkanās ordas no austrumiem. Cīņas nav, vien viltus. Palieciēt jūs savās vietās, es palikšu savējā.” Es jūtu kā sāp. Kaut kur sirds rajonā iemitinājusies asa, dziļa sāpe. Sāp....

Garas ešelonu rindas virzās uz austrumiem. Tur izved manus tautiešus. Es redzu sirmgalvjus un bērnus, sievietes un vīrus spēka gados. Es redzu savu vecvectēvu. Ilgi lūkojos tālumā izgaistošo vagonu aprisēs. „Vecotēv, atgriezies! Tu esi vajadzīgs šeit ar savu lauku saimnieka pārlicību par Latvijas spēku un varenību! Mēs esam vieni un mums nav uz ko paļauties. Es Tevi gaidīšu! Es sargāšu tēvzemi, kamēr tu atgriezīsies!”

Viņš atgriezās. Bet ne vairs tas iznesīgais, spēka un apņēmības pilnais jaunais saimnieks, kurš sapņoja iekarot pasauli. Atgriezās vīrs sirmiemiem, bez pagātnes un arī bez nākotnes. Vien ar cerību, ka reiz viss mainīsies un cilvēks cilvēkam nenesīs postu un nāvi. Viņš stāvēja man

blakus sardzē, bez skaļiem lozungiem un sauķļiem par brīvību, vien ar savu pārliecību un gara spēku.

„Mierā! Uguni!”

Visapkārt sprāgst šāviņi. Zeme sajaukusies ar debesīm. Dziest dzīvības. Ir karš. Pār manu zemi gāžas melnas un sarkanas ordas, mīda manu tēvu zemi, slaka to asinīm un asarām. Es redzu naidu un nodevību, viltu un lišķību. Es redzu kā cīnās brālis pret brāli. Mēs esam sašķelti, mēs esam vāji. Es zinu- mēs atkal zaudēsim kaujā, bet ne cīņā. Es zinu, ka tikai tad, kad būsim kļuvuši stipri un vienoti, tad kļūsim brīvi un neatkarīgi.

Bezgala lēni velkas laiks- sarkanā klusuma gadi. Es jūtu kā salauztām dvēselēm lēnām aug spārnus....

„ Uguni! Vairāk iededziet ugunskurus!”

Latvijas sirds- Rīga pārvērtusies par neieņemamu dzīvu cietoksni. Visapkārt deg ugunskuri, ap kuriem ļaudis dzied. Šķiet, visi Latvijas cilvēki atrodas šeit. Mēs sargājam Latviju! Pa Vecrīgu saceltas barikādes- cementa bloki, baļķi, prettanku aizsprosti. Es redzu vīrus un sirmgalvjus, sievietes un jauniešus. Redzu savu māmiņu. Mēs visi sapulcējamies šeit, lai plikām rokām stātos pretī tankiem. Bez ieročiem, ar dziesmām pretī varenam pārspēkam ar armiju, ieročiem, kaujas mašīnām. Šī ir mūsu cīņa, un es zinu- šoreiz mēs uzvarēsim! Jo mēs esam vienoti un tāpēc stipri. Kopā ar mums ir lietuvieši, igauņi un citas tautas.

„Brīvību, brīvību Latvijai! Nelūdzam – pieprasām!”

Rokās sadevušies cilvēki veido dzīvu ceļu caur trim Baltijas valstīm. Tas ir pieteikums visai pasaulei par mūsu varenību un vienotību! Es esmu lepns par to, ka spēju nosargāt Latvijas brīvību!

Ugunskura gaismiņa silda un nomierina. Es esmu piedzimis un šodien ir mana dzimšanas diena. Latvija ir brīva un neatkarīga valsts jau vienpadsmit gadus. Pēc gada mēs iestāsimies Eiropas savienībā vēl vairāk stiprinot vienotību starp valstīm. Pēc diviem gadiem iestāsimies NATO, tādējādi vairojot savu spēku. Puiši no citām valstīm plecu pie pleca ar latviešiem soļo ierindā, stāvot nomodā par manu valsti.

Arī šodien ir mana dzimšanas diena, bet pēc divām dienām būs divdesmit septītā Latvijas neatkarības atjaunošanas gadadiena.

Es lepojos ar savu valsti. Es lepojos ar visu, ko mana Latvija ir paveikusi šo neatkarības gadu laikā. Es lepojos ar cilvēkiem, kuri dzīvo un strādā Latvijā. Lepojos ar jauniešiem, kuri nes Latvijas vārdu pasaules tālēs dziedot, dejojot un mācoties. Lepojos ar politiķiem, kuri vada manu valsti cauri sarežģītajai politiski ekonomiskajai situācijai pasaulē. Es lepojos ar mūsu sasniegumiem mākslā, sportā, mūzikā. Esmu lepns par to, ka dzīvoju šajā skaistajā valstī un piedalos tās veidošanā.

Šobrīd es mācos. Mācos skolā, apgūstu gudrības. Man patīk vēsture. Zinot pagātni esi gatavs nākotnei. Iepazīsti spēku un vājos punktus. Zini kā rīkoties līdzīgās situācijās. Mācos svešvalodas. Tās palīdzēs man gūt zināšanas ārzemēs, lai varētu pielietot tās savas valsts labā. Mācos datorzinības. Tas ir mūsdienu stratēģiskais ierocis. Zināšanas, kuras ievēdīs mani nākotnē. Mācos ārpus skolas. Es dziedu un sportoju, piedalos konkursos un sacensībās. Savu brīvo laiku es pavadu lietderīgi. Es ceļoju, makšķerēju, piedalos jauniešu klubos, interešu nometnēs. Es daru to visu priekš sevis. Es daru to visu priekš tevis, Latvija. Jo mūsu sirdis sit vienotā ritmā. Mūsu dzīves met vienotus līkločus. Jo stiprāks es būšu, jo stiprāku darīšu tevi. Ja spēšu nosargāt sevi, tādējādi sargāšu tevi. Tavs spēks un nākotne ir manī- manās zināšanās un prasmēs, manā izveicībā un spējā atrast draugus, dibināt sakarus, strādāt un atpūsties.

Mana valsts ir brīva un neatkarīga. Tā ir atzīta par vienu no zaļākajām vietām pasaulē. Tās tradīcijas un kultūra ir kļuvušas pazīstamas visā pasaulē. Tās cilvēki ir lepnums un spēks. Es lepojos ar savu tēvzemi Latviju! Un kā līdz šim- mēs būsime nešķirami mūžam! Mēs stāvēsim nomodā viens par otra brīvību, mēs sargājam viens otra sapņus. Mēs būsime Latvija!